

ร่างข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลนนทรี
เรื่อง การควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์

พ.ศ. ...

องค์การบริหารส่วนตำบลนนทรี
อำเภอ กบินทร์บุรี จังหวัดปราจีนบุรี

หลักการและเหตุผล
ประกอบร่างข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลนนทรี
เรื่อง การควบคุมการเลี้ยงสัตว์และปล่อยสัตว์ พ.ศ.

.....

หลักการ

ให้มีข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลนนทรี เรื่อง การควบคุมการเลี้ยงสัตว์และปล่อยสัตว์ เพื่อ
กำกับดูแลและควบคุมการเลี้ยงสัตว์และปล่อยสัตว์ในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลนนทรี

เหตุผล

เหตุผลในการตราข้อบัญญัตินี้ เนื่องจากการเลี้ยงสัตว์และปล่อยสัตว์มีโอกาสในการส่งผลกระทบต่อ
วิถีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีของประชาชน มีความเสี่ยงในด้านสวัสดิภาพและความปลอดภัย เหตุเดือดร้อนรำคาญ
และสุขภาพอนามัยของประชาชนโดยรวม

เพื่อให้เกิดความเหมาะสมและสอดคล้องกับสภาพของสังคมปัจจุบัน และเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในด้าน
การกำกับดูแลและควบคุมการเลี้ยงสัตว์และปล่อยสัตว์ จึงจำเป็นต้องตราข้อบัญญัตินี้ ให้บังคับใช้ในเขตองค์การ
บริหารส่วนตำบลนนทรีต่อไป

ร่าง
ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลนนทรี
เรื่อง การควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ พ.ศ.....

.....

โดยที่เป็นการสมควรตราข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลนนทรีว่าด้วยการควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลนนทรี

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๗๑ แห่งพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๔๖ ประกอบกับมาตรา ๒๙ และมาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ องค์การบริหารส่วนตำบลนนทรี โดยความเห็นชอบของสภาองค์การบริหารส่วนตำบลนนทรี และนายอำเภอภักดีบุรี จึงตราข้อบัญญัติไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ข้อบัญญัตินี้เรียกว่า “ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลนนทรี เรื่อง การควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ พ.ศ.....”

ข้อ ๒ ข้อบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลนนทรีนับแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ ๓ นับแต่วันที่ข้อบัญญัตินี้ใช้บังคับ บรรดาข้อบัญญัติ ประกาศ ระเบียบ หรือคำสั่งอื่นใดในส่วนที่ตราไว้แล้วในข้อบัญญัตินี้ หรือซึ่งขัดหรือแย้งกับข้อบัญญัตินี้ให้ใช้ข้อบัญญัตินี้แทน

ข้อ ๔ ให้นายองค์การบริหารส่วนตำบลนนทรี เป็นผู้รักษาการตามข้อบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจออกระเบียบ ประกาศ หรือคำสั่งเพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามข้อบัญญัตินี้

หมวด ๑
บททั่วไป

ข้อ ๕ ในข้อบัญญัตินี้

“สัตว์” หมายความว่า สัตว์ทุกชนิดไม่ว่าจะเป็นสัตว์เลี้ยง หรือสัตว์ป่า หรือสัตว์ชนิดอื่น ๆ ที่คนสามารถนำมาเลี้ยงได้

“การเลี้ยงสัตว์” หมายความว่า การมีสัตว์ไว้ในครอบครอง และดูแลเอาใจใส่ บำรุงรักษา ตลอดจนให้อาหารเป็นอาจิม เพื่อให้สัตว์นั้นเจริญเติบโตและมีชีวิตอยู่ได้

“การปล่อยสัตว์” หมายความว่า การสละการครอบครองสัตว์ หรือปล่อยให้อยู่ นอกสถานที่เลี้ยงสัตว์โดยปราศจากการควบคุม

“เจ้าของสัตว์” หมายความว่ารวมถึงผู้ครอบครองสัตว์

“สถานที่เลี้ยงสัตว์” หมายความว่า คอกสัตว์ กรงสัตว์ ที่ขังสัตว์ หรือสถานที่ในลักษณะอื่นที่มีการควบคุมของเจ้าของสัตว์

“สิ่งปฏิกูล” หมายความว่า อุจจาระ หรือปัสสาวะ และหมายความรวมถึงสิ่งอื่นใด ซึ่งเป็นสิ่งโสโครกหรือมีกลิ่นเหม็น

“ที่หรือทางสาธารณะ” หมายความว่า สถานที่หรือทางซึ่งมิใช่เป็นของเอกชนและประชาชนสามารถใช้ประโยชน์หรือใช้สัญจรได้

“เจ้าพนักงานท้องถิ่น” หมายความว่า นายกองค้การบริหารส่วนตำบลนครี

“เจ้าพนักงานสาธารณสุข” หมายความว่า เจ้าพนักงานซึ่งได้รับการแต่งตั้งจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕

“พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า ผู้ซึ่งได้รับแต่งตั้งจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นให้มีอำนาจหน้าที่ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕

ข้อ ๖ เพื่อประโยชน์ในการรักษาภาวะความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพของประชาชนหรือเพื่อป้องกันอันตรายจากเชื้อโรคที่เกิดจากสัตว์ ให้พื้นที่องค์การบริหารส่วนตำบลนครี เป็นเขตควบคุมการเลี้ยงสัตว์หรือปล่อยสัตว์ ดังต่อไปนี้

(๑) ช้าง ม้า โค กระบือ สุกร แพะ แกะ

(๒) ห่าน เป็ด ไก่ นก

(๓) สุนัข แมว

(๔) จระเข้ และสัตว์เลื้อยคลานทุกชนิด

(๕) สัตว์อื่น ๆ ตามที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นกำหนด

ข้อ ๗ ห้ามมิให้มีการเลี้ยงสัตว์ชนิดหรือประเภทเหล่านี้ในเขตพื้นที่องค์การบริหารส่วนตำบลนครี

(๑) สัตว์ร้ายหรือสัตว์ดุร้ายต่าง ๆ

(๒) สัตว์มีพิษร้ายชนิดต่าง ๆ

(๓) สัตว์ต้องห้ามตามกฎหมายอื่น ๆ

ข้อ ๘ ห้ามทำการเลี้ยงสัตว์หรือปล่อยสัตว์ที่ต้องควบคุมตามข้อ ๖ ในที่เขตพื้นที่ต่อไปนี้โดยเด็ดขาด

(๑) พื้นที่ผังเมืองประกาศเป็นเขตพาณิชยกรรม และเขตประชากรหนาแน่น

(๒) พื้นที่ผังเมืองประกาศเป็นเขตอนุรักษ์ เพื่อส่งเสริมเอกลักษณ์ศิลปวัฒนธรรมไทย

(๓) พื้นที่สาธารณประโยชน์หรือทางสาธารณะ

การเลี้ยงสัตว์อื่นนอกจากประเภทที่ระบุไว้ในวรรคหนึ่ง ให้กระทำได้ภายในความเห็นชอบของเจ้าพนักงานท้องถิ่น แต่ห้ามมิให้ปล่อยสัตว์ออกนอกสถานที่เลี้ยงสัตว์

ความในวรรคหนึ่ง มิใช่บังคับแก่การปล่อยสัตว์เพื่อการกุศลหรือตามจารีตประเพณีโดยได้รับอนุญาตจากองค์การบริหารส่วนตำบลนคร หรือเพื่อในการพระราชพิธีหรือพิธีกรรมทางศาสนาตามประกาศของทางราชการ

หมวด ๒

หลักเกณฑ์เกี่ยวกับความปลอดภัยและการป้องกันเหตุรำคาญ

ข้อ ๑๐ การเลี้ยงสัตว์หรือปล่อยสัตว์ที่ต้องควบคุมตามข้อ ๖ ต้องไม่ปล่อยสัตว์ออกนอกสถานที่เลี้ยงสัตว์ อีกทั้งจักต้องไม่ก่อมลภาวะและเหตุรำคาญ และไม่เป็นแหล่งเพาะพันธุ์และแพร่เชื้อโรคที่ติดต่อกันมาสู่คน

การเลี้ยงสัตว์ดังกล่าว จักต้องอยู่ภายใต้เงื่อนไขตามข้อบัญญัตินี้ และตามคำแนะนำของเจ้าพนักงานท้องถิ่น

ข้อ ๑๑ การเลี้ยงสัตว์ จักต้องปฏิบัติตามภายใต้มาตรการดังต่อไปนี้

(๑) สถานที่ตั้ง ต้องตั้งอยู่ในสถานที่ที่ไม่ก่อเหตุรำคาญให้ผู้อาศัยอยู่ใกล้เคียง ต้องมีบริเวณเลี้ยงสัตว์ซึ่งกันเป็นสัดส่วน และให้อยู่ห่างเขตที่ดินสาธารณะ ทางน้ำสาธารณะ หรือที่ดินต่างเจ้าของ และมีที่ว่างปราศจากหลังคาหรือสิ่งใดปกคลุมโดยรอบบริเวณเลี้ยงสัตว์นั้นไม่น้อยกว่า ๒๐ เมตร ทุกด้าน เว้นแต่ด้านที่มีแนวเขตที่ดินติดต่อกับที่ดินของผู้เลี้ยงสัตว์ประเภทเดียวกัน

(๒) อาคารและส่วนประกอบ ในส่วนของตัวอาคารต้องเป็นเอกเทศและมีความมั่นคงแข็งแรง มีลักษณะเหมาะสมแก่การเลี้ยงสัตว์ประเภทนั้น ๆ ไม่มีการพักอาศัยหรือประกอบกิจการอื่นใดในส่วนของพื้นที่ต้องเป็นพื้นแน่น ไม่เฉอะแฉะ เว้นแต่การเลี้ยงสุกร ต้องเป็นพื้นคอนกรีตและมีความลาดเอียงพอสมควร เพื่อให้ น้ำและสิ่งปฏิกูลไหลลงทางระบายน้ำได้โดยสะดวก ในส่วนของหลังคา ต้องมีความสูงจากพื้นมากพอสมควรและมีช่องทางให้แสงสว่างหรือแสงแดดส่องมาภายในอาคารอย่างทั่วถึง ในส่วนของคอก ต้องมีการกั้นคอกเป็นสัดส่วนเหมาะสมกับจำนวนสัตว์ ไม่ให้สัตว์อยู่กันแออัด และในส่วนของการระบายอากาศ ต้องจัดให้มีการระบายอากาศถ่ายเทให้เพียงพอ

(๓) การสุขาภิบาลทั่วไป

(๓.๑) การระบายน้ำ ต้องจัดให้มีรางระบายน้ำโดยรอบอาคาร ให้มีความลาดเอียงเพียงพอให้น้ำไหลได้สะดวก และในการระบายน้ำทิ้ง ต้องมีการบำบัดน้ำทิ้งก่อนระบายลงสู่ทางระบายน้ำ

(๓.๒) การกำจัดมูลสัตว์ ต้องเก็บกวาดมูลสัตว์เป็นประจำทุกวัน และต้องจัดให้มีที่กักเก็บมูลสัตว์โดยเฉพาะ ไม่ให้ส่งกลิ่นเหม็นอันเป็นเหตุรำคาญ และต้องไม่เป็นแหล่งเพาะพันธุ์แมลงหรือสัตว์นำโรค

(๓.๓) การป้องกันเหตุเดือดร้อนรำคาญ ต้องป้องกันเสียงรบกวนของสัตว์ไม่ให้ เป็นเหตุรำคาญแก่ผู้อยู่อาศัยใกล้เคียง สำหรับการเลี้ยงสัตว์ที่มีขน ตัวอาคารต้องสามารถป้องกันขนสัตว์ ไม่ให้ปลิวฟุ้งกระจายออกไปนอกสถานที่ หากมีการสูมไฟไล่แมลงให้สัตว์ ต้องไม่ให้เกิดเหตุเดือดร้อนรำคาญ แก่ผู้อยู่อาศัยใกล้เคียง ตลอดทั้งต้องควบคุมดูแลไม่ให้สัตว์ออกไปทำความเสียหายแก่ทรัพย์สินหรือทำความ เดือดร้อนรำคาญแก่ผู้อื่น

(๓.๔) การรักษาความสะอาด ต้องรักษาสถานที่เลี้ยงสัตว์ให้สะอาดอยู่เสมอ และหากมีเหตุทำให้เกิดสิ่งปฏิกูลจากสัตว์ของตนในที่หรือทางสาธารณะหรือในพื้นที่ของบุคคลอื่น เจ้าของ สัตว์ต้องดำเนินการกำจัดสิ่งปฏิกูลนั้น

(๓.๕) การกำจัดซากสัตว์ ให้ใช้วิธีการเผา หรือการฝัง เพื่อป้องกันการเป็น แหล่งเพาะพันธุ์ของแมลงและพาหะนำโรค และการก่อเหตุรำคาญจากกลิ่นเหม็น

หมวด ๓

เจ้าพนักงานท้องถิ่นดำเนินการเมื่อมีผู้ฝ่าฝืน

ข้อ ๑๒ เมื่อปรากฏว่า ผู้ใดปล่อยสัตว์เลี้ยงไปในที่หรือทางสาธารณะอันเป็นการฝ่าฝืน ข้อบัญญัตินี้ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือผู้ซึ่งได้รับการแต่งตั้งจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจจับและกักสัตว์ นั้นไว้ได้ โดยจะนำสัตว์ไปกักไว้ในที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นจัดไว้

ข้อ ๑๓ ในระหว่างการจับหรือกักสัตว์ หากเกิดความเสียหายใด ๆ ต่อชีวิต ร่างกาย ทรัพย์สินของผู้อื่น หรือเกิดอุบัติเหตุอื่นใดต่อสัตว์นั้นก็ตาม องค์การบริหารส่วนตำบลன்றิไม่ต้อง รับผิดชอบใด ๆ ทั้งสิ้น ตลอดจนค่าเสียหายหรือค่าใช้จ่ายใด ๆ ให้ตกเป็นภาระของเจ้าของหรือ ผู้ครอบครองสัตว์นั้น

ข้อ ๑๔ เมื่อได้จับสัตว์และนำสัตว์มากักขังไว้ตามข้อ ๑๒ เจ้าพนักงานท้องถิ่นจะ ประกาศโดยเปิดเผยให้เจ้าของสัตว์ทราบ และให้มารับสัตว์ภายในกำหนด ๓๐ วัน นับแต่ได้จับสัตว์ มากักขังไว้ หากพ้นกำหนดเวลาดังกล่าวแล้วไม่มีผู้ใดมาแสดงตัวเป็นเจ้าของสัตว์ ให้สัตว์นั้นตกเป็น ขององค์การบริหารส่วนตำบลன்றิทันที และให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจจัดการขายหรือขาย ทอดตลาดได้ทันที

ข้อ ๑๕ กรณีที่การกักสัตว์อาจเกิดอันตรายแก่สัตว์นั้น หรือสัตว์อื่น หรือต้องเสียค่าใช้จ่าย เกินสมควร เจ้าพนักงานท้องถิ่นจะจัดการขายหรือขายทอดตลาดก่อนกำหนดเวลา ๓๐ วันก็ได้ และเงินที่ ได้จากการขายเมื่อหักค่าใช้จ่ายในการขายและเลี้ยงดูสัตว์แล้ว ให้เก็บรักษาเงินนั้นแทนสัตว์

กรณีที่สัตว์นั้นตายหรือเจ็บป่วย หรือไม่ควรจำหน่ายต่อไป หรือเป็นโรคติดต่อที่อาจเป็น อันตรายต่อประชาชน เมื่อสัตวแพทย์ได้ตรวจสอบและได้ให้ความเห็นเป็นหนังสือแล้ว เจ้าพนักงานท้องถิ่นมี อำนาจทำลายหรือจัดการตามที่เห็นสมควรได้

ข้อ ๑๕ ในกรณีที่เจ้าของสัตว์มารับสัตว์คืนภายในกำหนดเวลา เจ้าของสัตว์จะต้องเสียค่าใช้จ่ายในการเลี้ยงดูสัตว์ตามความเป็นจริง

หมวด ๔

บทกำหนดโทษ

ข้อ ๑๖ ผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามข้อบัญญัตินี้ในข้อหนึ่งข้อใด มีความผิดต้องระวางโทษตามที่กำหนดไว้ในบทกำหนดโทษแห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕

ประกาศ ณ วันที่

(นายเถี่ยว พันชำนาญ)

นายกองค์การบริหารส่วนตำบลนนทรี

เห็นชอบ